

Jeg synes ikke, jeg har draget den personlige Side af Sagen mere frem, end det var fornødent, efter at en bestemt Mand var bleven nævnt her i Salen. Jeg har om den Mand, her er Tale om, kun sagt, at jeg havde det Indtryk, at det vilde vække pinlig Opsigt baade herhjemme og andetsteds, hvis en saadan Udnævnelse foregik. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) har, ved jeg, udtalt sig overfor den højtærede Indenrigsminister og har da sagt dette til ham, at hvis denne Udnævnelse kom til at foreligge, var der ikke Tvivl om, at den vilde give Anledning til Angreb, men at han personlig ikke vilde angribe Udnævnelsen, hvis den Ordning, der i det hele blev truffen, var af en saadan Karakter, at han mente, den vilde blive til Gavn for den grønlandske Befolkning. Mere tror jeg egentlig ikke, der er Grund til at sige om denne Sag paa dette Standpunkt. Jeg har heller ikke ønsket at drage det Spørgsmaal frem til en Debat, hvorvidt vedkommende var den, man med Rette skulde udnævne her, men har netop fremhævet det samme som den højtærede Konseilspræsident, at hvad der i saa Henseende sker, foregaar paa Regeringens Ansvar, og deri tager Rigsdagen, som ikke er afgørende i Beslutningen om personlige Spørgsmaal, ikke Del.

Dernæst sagde den højtærede Indenrigsminister, at han ikke forstod den Fordring, jeg havde stillet med Hensyn til den Myndighed, vedkommende Kommissarius skulde have. Han mente, at naar man indrømmede, ja, endog forlangte, at denne Myndighed skulde være betydelig oppe i Grønland, maatte deraf følge, at han ogsaa skulde have en anselig Myndighed herhjemme. Jeg tror, at denne Opfattelse hos den højtærede Indenrigsminister beror paa, at han opfatter vedkommende Mands Stilling helt anderledes end jeg. Han opfatter aabenbart denne kongelige Kommissarius som en Mand, der, saa længe han har med dette Spørgsmaal at gøre, ligesom erstatter Indenrigsministeren. Dette anser jeg for urigtigt. Jeg anser det for det rigtige, at han er en Undersøger, der gaar op til Grønland og der sætter sig ind i Forholdene, og at han i den Tid, han beskæftiger sig dermed, bliver i Grønland og følgelig ikke faar Lejlighed til at deltage i Sagernes Styrelse her i København. Der oppe i Grønland maa han saa, mener jeg, i Modsetning til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), være udstyret med en anselig Myndighed. Det synes mig, at hvis han i den Tid, han er i Grønland,

skal have Adgang til at sætte sig ordentligt ind i Sagerne, maa han i den Tid staa med megen Myndighed overfor Embedsmændene deroppe. Men i det Øjeblik han efter at have været — lad det være halvtredie eller 3 Aar — oppe i Grønland, efter at have undersøgt Forholdene der og ikke haft med Sagerne at gøre her i Danmark ud over de Indberetninger, han kan sende til Ministeriet, vender tilbage til København, skal han ikke være en styrende Myndighed, men saa skal hans Opgave i det Aars Tid, der i det hele kan være tilbage, være at bearbejde de Erfaringer, han har indvundet i Grønland, at drøfte med andre Mænd de Resultater, der foreligge, og forberede det Lovforslag, som ifølge denne Lov og dens Motiver er Hovedopgaven for hele hans Virksomhed. Jeg tror altsaa, at det ikke volder nogen praktisk Vanskelighed at udstyre ham med en anselig Myndighed i Grønland i de 2—3 Aar, han skal opholde sig der, og, naar han er vendt her tilbage, lade ham være den forberedende, overvejende, der giver Ministeren Raad og udarbejder Lovforslag, men som ikke vedblivende styrer Grønland herved fra.

Af de Udtalelser, der ere faldne under Forhandlingerne, har jeg faaet det Indtryk, at der er nogen Mulighed for, at man ved en eventuel Udvalgsbehandling kan naa til at omforme Lovforslaget paa en saadan Maade, at det bliver af en brugbar Art, og vi skulle, som jeg allerede sagde før, da ikke nægte vor Medvirking, men Lovforslaget maa rigtignok faa et andet Præg, end det har i dette Øjeblik, for at vi kunne stemme for det.

Rørdam: Da jeg paa en Maade er en af dem, der have været Ophav til dette Forslags Fremkost, vil jeg gerne sige et Par Ord om det. Jeg er maaske ogsaa et af de faa Medlemmer her i Tinget, der personlig have besøgt Grønland. Det ligger en hel Del Aar tilbage, men jeg har dog siden den Tid fulgt Forholdene der med stor Interesse. Det gaar saaledes, at naar man blot een Gang har besøgt Grønland, nærer man en meget stor Kærlighed til Landet og til den elskværdige Befolkning, der bor deroppe. Derfor har jeg læst saa at sige alt, hvad der er fremkommet i de forskellige Pjecer, Kommissionsbetænkninger o. s. v., og jeg har med en vis Bedrøvelse set paa, at det oppe i Grønland er gaaet saa daarligt, som det stadig væk er gaaet. Jeg foreslog for mange Aar siden her i Tinget, da disse